

A close-up portrait of a middle-aged man with a shaved head, smiling slightly with his eyes closed. He is wearing a dark brown suit jacket, a white shirt, and a dark tie with small white dots. The background is dark with a repeating geometric pattern of white and grey shapes.

Thiền Sư
Lương Sĩ Hằng

Tâm Điểm Thanh Tịnh

Thiền Viện Vĩ Kiên, ngày 23-04-1986

Tâm Điển Thanh Tịnh

Thiền Viện Vĩ Kiên, Khóa 2, ngày 23-04-1986

Hôm nay là Khóa 2 của buổi học ở Thiền Viện Vĩ Kiên.

Tâm tư mọi người muốn biết rõ Điển là gì? Và tự mình thực hiện con đường Điển Quang, để rốt ráo trở về với chính mình: đi bằng cách nào mới đúng?

Chúng ta xem xét: sự thanh nhẹ của Bề Trên, cả Càn Khôn Vũ Trụ, là thanh tịnh. Mà nếu tâm chúng ta không ổn định, không thanh tịnh, thì chừng nào chúng ta mới hoà hợp với được Bên Trên? Đó là sự thanh nhẹ cần thiết của mọi hành giả Vô Vi. Tại sao chúng ta lại cảm thấy hai chữ “Vô Vi,” chúng ta thích? Vô Vi là trong không, không; sự thanh nhẹ vô cùng.

Càng ngày chúng ta càng tu, cảm thấy rằng, “Chính tôi đã giải được nghiệp tâm, và tôi cảm thấy có luồng Điện rút trên bộ đầu; và tâm tư tôi càng ngày càng được quân bình và thanh nhẹ; tôi thấy vui đi lòng sâu, không còn sự chấp nhứt trong tôi nữa; và tôi thấy cần sự tiến hóa, quan trọng.” Càng ngày chúng ta càng nung nấu sự tiến hóa, thì phần Điện càng ngày càng thanh nhẹ. Sự thanh nhẹ đó, đi đâu? Gom tụ vào Chơn Giác. Chơn Giác là sự hiểu biết vô cùng; không bị cướp mất, không bị trì trệ; liên tục, tùy cơ ứng biến; khai triển theo trình độ.

Cho nên, chúng ta đã đi và đang đi; mọi người chúng ta đi; đi trong Thanh Quang. Cho nên, người đời dòm thấy Người tu Vô Vi, “Tại sao nó bỏ hết?” Thấy nó buông bỏ, càng ngày càng không cần thiết những chuyện ở thế gian mà mọi người đang mong chờ và muốn có sự đó; muốn có sự tranh chấp; muốn có sự

sát phạt; muốn có sự hơn thua. Nhưng mà, ngược lại, những người tu Vô Vi lại không có cái đó. Nó không có thể hiện bên ngoài, nhưng mà chính nó liên tục xây dựng trong nội thức của chính nó; và để nó đi, đi trong thanh tịnh, đi trong cực kỳ thanh tịnh; trở về với Bản Giác sẵn có của chính nó.

Mỗi một hành giả Vô Vi đều có trách nhiệm lấy tâm lẫn thân. Tại sao phải có trách nhiệm với tâm lẫn thân? Vì chúng ta, giáng lâm xuống thế gian, đều ở trong kích động và phản động; trong đó nó có sự chia rẽ trong nội thức. Chon nên, chúng ta tu, chúng ta lấy cái Thanh Điện cả Càn Khôn Vũ Trụ để khai hóa tâm tạng của chúng ta, trở về với thanh tịnh sẵn có, kêu bằng “Hợp Cơ Quy Nhứt;” dùng trung tim bộ đầu liên hệ với cả Càn Khôn Vũ Trụ; sự thanh nhẹ đó là vô cùng. Mỗi người, hành giả Vô Vi, đã và đang nắm, và đã và đang đi. Nhưng mà trên đường đi, không sao

phải bị sự trở ngại. Trở ngại do đâu? Do thể xác của chúng ta, do tâm chúng ta không ổn: tự cao, và không thấy rõ giá trị của tiền thân đi bằng cách nào.

Càng tu, các bạn thấy rằng, “Tôi thiếu thanh tịnh.” Khi các bạn cảm thấy bạn thiếu thanh tịnh, là bạn có nghiệp trần, nghiệp tâm. Mà biết chúng ta có nghiệp tâm, thì chúng ta đã có kỹ thuật để giải nghiệp tâm: mỗi đêm Soi Hồn, Pháp Luân, Thiên Định; để làm gì? Soi Hồn để làm gì? Để tập trung và phóng Từ Điển sẵn có của chính chúng ta, và liên hệ với Từ Điển của cả Càn Khôn Vũ Trụ: chư Phật, chư Tiên xuống độ chúng ta, cho chúng ta càng ngày càng được thanh tịnh hơn, được sáng suốt hơn; nhiên hậu mới thấy rõ giá trị tu học của chúng ta; mà không còn trì trệ nữa. Nếu chúng ta ngưng thực hành, thì nó hướng về đâu? Thấy rõ: trì trệ, động loạn; không giờ giấc nào nó cho chúng ta yên nghỉ; giấc ngủ cũng mơ mộng, không đi

đến đâu, không thanh tịnh. Cho nên, cái Phương Pháp Công Phu, không khác gì cái roi để đánh thức cái Hồn.

Mỗi ngày các bạn Soi Hồn, rồi còn làm Pháp Luân Thường Chuyển, đem cái Thanh Khí Điện cả Càn Khôn Vũ Trụ vô, đánh đổ phần trược, và điều luyện nó trở nên thanh; và xây dựng cho nó càng ngày càng mạnh tiến lên nữa. Các bạn ngồi Thiên Định đó, để chi? Để phẳng lặng tất cả những sự dấy động: khi các bạn làm Pháp Luân Thường Chuyển, đó là nó kích động các phương diện trong nội tạng, nội tâm; không có nẻo hóc nào mà được yên; sau cái khí trời đưa vào, thì lập lại trật tự mới. Mà khi lập lại trật tự mới rồi thì chúng ta thế nào? Chúng ta được thặng hoa. Cho nên, các bạn đã làm được những cái phương pháp đó, các bạn cảm thấy càng ngày càng nhẹ, càng ngày càng tươi tắn.

Rồi một ngày nào đó các bạn xuất khỏi thể xác rồi, các bạn đâu có gồ ghề như cái thể xác đang ngồi đây đâu? Đâu có ôm sự nặng trọc như thể xác đang ngồi đây? Đâu còn có sự cầu xin u ơ nữa! Nhưng mà thực tiễn khai triển mở nó ra, từ nặng đi tới nhẹ, mới là đúng luật. Luật Trời là vậy! Tất cả xuống mặt đất đã và đang được điều luyện, hay là bị điều luyện, để có cơ hội tiến hóa. Vật chất đã và đang tiến; tâm tư chúng ta không tiến, không lý chúng ta thua vật chất sao? Cho nên, chúng ta càng ngày càng tu càng thấy mở trí hơn, và tự chủ hơn. Thiếu tự chủ là bị xâm chiếm!

Cho nên, các bạn dùng cái phương thức nào để trợ cho tâm hồn tự chủ? Dùng nguyên lý của Nam Mô A Di Đà Phật, để quy nhứt Tam Giới, mới đi tới chỗ tự chủ. Còn phân tán Tam Giới, không còn tự chủ; chỉ bị chia xẻ và động loạn; bị xâm chiếm mà thôi! Không có lý luận phàm nữa! Dùng cái lưới động loạn này, đại

diện cho Ngũ Tạng ô trược, thuyết bất minh, tạo trì trệ cho tâm lẫn thân! Cho nên, chúng ta dẹp bỏ cái đó, để chúng ta hướng về trung tâm bộ đầu, nó mới đạt được cái Cơ Quy Nhứt rõ rệt. Chỉ dùng Điện mới giải tỏa được cái nghiệp tâm hiện tại. Nếu các bạn không dùng Điện, thì nghiệp tâm càng ngày càng tràn đầy, và nó đưa bạn vô chỗ tăm tối, đâm ra độc tài, cống cao ngạo mạn. Việc đó chúng ta đã làm, và không tiếp tục làm nữa. Phải dứt khoát. Tuổi tác không chờ đợi nữa. Phải đi cho đến đích.

Phải chữa xong cái bệnh này, tâm bệnh này, đã mang nhiều kiếp rồi! Bây giờ phải tận trị cho nó dứt khoát cái bệnh này. Một người lương y, y sĩ, muốn trị bệnh, cũng phải có sự hợp tác của bệnh nhân mới trị được. Thì chúng ta là bệnh nhân; Thượng Đế muốn trị bệnh cho chúng ta, chúng ta không hợp tác với Thượng Đế, không bao giờ trị được.

Mà cái cơ biến chuyển của cả Càn Khôn Vũ Trụ sắp tới đây, là do đâu? Do Nhơn sinh: nhân sanh bất đồng, tạo loạn, mới gây sự chém giết, phá hoại lẫn nhau. Còn Nhơn sinh đồng nhứt, thì không có cái chuyện đó. Cho nên, chúng ta ở đây, đang làm cái gì? Đang sửa mình, và trở về cái quê xưa chốn cũ. Cảnh cũ của chúng ta là cảnh thái bình; không phải cảnh động loạn.

Cho nên, chúng ta phải học cho kỳ được; tu cho kỳ được. Tu để làm gì? Tu để đạt tới sự quân bình sẵn có của chính mình, nhiên hậu chúng ta mới quyết định con đường đi, hay là ở. Dù chúng ta có lưu lại thế gian đi nữa, cái hạnh Bồ Tát phải xây dựng: hạnh cứu độ vô cùng, hy sinh vô cùng, bằng lòng làm bất cứ việc gì, trong tinh thần phục vụ chúng sanh, như Thượng Đế đã và đang phục vụ chúng sanh; thì mới có cơ hội giải nghiệp tâm, mới có cơ hội hưởng được cái cơ nhân hạ trong nội thức. Nếu chúng ta còn tranh chấp, thì làm

sao chúng ta được nhàn hạ? Chúng ta không có tranh chấp nữa! Không phải ngu. Không tranh chấp mà xây dựng, đó mới là đứa con ngoan của Thượng Đế. Tranh chấp mà không xây dựng, là ma quỷ phá hoại mà thôi.

Tình thương, ai nói cũng được; nhưng mà thực hiện, phải được, hay không? Không nên làm dơ hai chữ “Tình thương.” Không có nên gieo họa cho người khác, mà làm ô nhục cho hai chữ “Tình thương” trong tâm của chúng ta. Cho nên, chúng ta cầm khẩu, ngậm miệng, để niệm Phật, để hiểu sự sai lầm của chính mình. Không nên bày biểu những chuyện không cần thiết, và phá hoại đối phương: đó là chúng ta làm ô nhục hai chữ “Tình thương” của Thượng Đế đã ban cho chúng ta lúc đầu, giáng lâm xuống thế gian, đem vòn vẹn có hai chữ “Tình thương” mà độ tha. Ngày hôm nay chúng ta làm ngược lại, là chúng ta tự diệt lấy chúng ta mà thôi.

Cho nên, ngày hôm nay các bạn về đây học. Học cái gì? Chữ nghĩa đầy đủ rồi! Học Tâm Điển, Thanh Tịnh. Luồng Điển trung tim bộ đầu của các bạn càng ngày càng thanh nhẹ, càng được liên hệ rút lên trên: đó là cái thức của các bạn sẽ được thay đổi; mà không có cần so với những bằng cấp ở thế gian; nhưng mà trí độ của các bạn càng ngày càng lớn rộng: nhắm mắt, nhìn xa, hiểu rộng, thấy càng ngày càng lớn rộng; lỗ tai các bạn nghe những âm thanh vang dội cả Càn Khôn Vũ Trụ. Đó là nhờ gì? Nhờ cái Phương Pháp Công Phu đưa các bạn trở về thanh tịnh, hồn các bạn mới đi trở về tự chủ được. Hồn của các bạn còn lẫn lộn trong sự ô trược kích động, ăn không ngon, ngủ không yên; không làm được việc gì vĩ đại để cứu độ chúng sanh.

Cho nên, vì đó chúng ta học tham thiền để mở tâm, mở trí; chớ không phải học tham thiền, càng ngày càng cô động, tạo sự phiền não sai quấy! Ta học để làm gì? Ta

học cho nó mở ra. Trong cái mở đó, có kỹ thuật? Có. Ngày hôm nay, bước tới Điện Giới là cái thời gian cấp bách rồi. Kêu các bạn phải bước vào Điện giới, quên thẻ xác phạm trước này; bước vào Điện giới, mới liên hệ Bề Trên; rồi chúng ta mới cứu độ chúng sanh.

Một cái tâm cứu độ phải lớn rộng vô cùng, mới cứu độ được. Còn cái tâm kích bác thì eo hẹp; chỉ biết kích động, ngậm máu phun người; hại người này, người nọ; nhưng mà nó quên đi Luật Trời. Tất cả đã và đang sống với luật Trời, mà không biết. Luật Trời ở đâu? Hại người, tức là hại mình; chuyện có, nói không; chuyện không, nói có; là “Hại người, tức là hại mình.” Thấy rõ chưa? Sự tằm tối đó, chúng ta không có bị lâm vào chỗ đó. Chúng ta học dững: chúng ta biết cõi thế gian là tạm; rồi chúng ta sẽ đi. Học để đi, chớ không có ngừng nghỉ, hưởng thụ nữa. Càng học rồi, các bạn thấy càng thanh nhẹ, càng buông bỏ;

nhưng mà thắng lợi cuối cùng về cho phần thanh tịnh và sáng suốt; chớ không về cho cái bọn động loạn ám hại người khác. Cho nên, chúng ta không dung dưỡng điều đó, và chúng ta giáo dục Lục Căn Lục Trần: phải đi con đường đúng đắn cần thiết, chớ không chạy theo con đường không đúng đắn và không cần thiết.

Đấng Tạo Hóa đã phục vụ chúng ta ngày đêm không ngừng nghỉ. Chúng ta hưởng Thanh Khí Điện này, chúng ta phải làm sao xứng đáng, nhẹ nhàng, sáng suốt, mới học hỏi được sự kỳ diệu ở Bên Trên. Tất cả đều có Hồn. Chúng ta phải nhớ Hồn mà tu. Quên Hồn thì thành ma, thành quỷ. Nhớ Hồn mới có cơ hội hướng thượng để giải tỏa những phần trược ô trong nội thức. Nếu không hướng thượng, thì không bao giờ có cơ hội giải tỏa. Luôn luôn phải sử dụng cái quyền tối hậu “Tha thứ và thương yêu” của chính mình. Nếu chúng ta không biết tha thứ và thương yêu thì chúng

ta sẽ chuốc ngay sự động loạn vào tâm. Đừng có nói chuyện lớn của cả Càn Khôn Vũ Trụ; chuyện gia đình thôi, giữa vợ chồng, không biết tha thứ thương yêu, thì cái chuyện đó là, một khắc, tâm động loạn, không giải quyết được; ly gián, và đổ vỡ.

Còn chúng ta ngày nay người tu, hiểu Thượng, Trung, Hạ là Thiên, Địa, Nhân, ba cõi là một. Chuyện này còn kỳ diệu hơn. Chúng ta phải gắn liền Ba Cõi là một, mới hợp cái Cơ Quy Nhứt được. Thì cái tâm tư chúng ta có thể giải nghiệp một loạt, và điên cuồng bản loạn sẽ tiêu tan, nếu chúng ta hợp lại Cơ Quy Nhứt trụ đỉnh trên bộ đầu. Không còn sự trì trệ nữa. Việc càng nhiều, chúng ta càng vui, vì tinh thần phục vụ của Thượng Đế tràn đầy cho chúng ta. Hỏi, chúng ta đã làm chưa? Chúng ta đã làm xứng đáng một góc nào của Thượng Đế chưa? Chúng ta đã phản nghịch Ngài. Chúng ta từ bỏ Ngài, đi tha phương cầu

thực tới ngày hôm nay, không biết đường về. Chúng ta là phản loạn; thấy chưa? Nhưng mà chúng ta biết đường rồi; chúng ta về với Ngài. Chúng ta mới thấy rõ, nhận định: tình yêu của Ngài không có bỏ chúng ta một giờ, phút, khắc, nào hết. Chính ta là người có đại tội và bỏ Ngài. Chư Phật, chư Tiên cũng là từ con người biến hóa tới đó mà thôi: hành khổ, nhồi quả, mới có cơ hội thức tâm.

Như ngày hôm nay các bạn đang ở trên chiếc thuyền giữa biển; chớ chưa có giải quyết được chuyện gì hết. Còn mang xác phàm kia mà! Mang xác phàm là chưa giải quyết được một việc gì hết! Còn đang bị sóng nhồi, để thử thách chiếc thuyền này có thể chèo về bến giác, hay là không? Không có giờ phút khắc nào không có câu hỏi trong tâm, đánh đổ tư tưởng của các bạn, trong sự mê chấp của các bạn, để mở tâm mở trí của các bạn. Cho các bạn ở thế gian mấy chục năm,

để chi? Để thức tâm. “Năm nay, ngày nay, tôi có kế hoạch này; ngày mai, tôi có kế hoạch khác.”

Rồi kế hoạch nào được thành công đâu? Không! Toàn là thảm bại mà thôi! Lúc đó mới chịu buông bỏ mà trở về với cái Không giác của chính mình. Đi đi, lại lại, ba mươi sáu tầng Trời; rốt cuộc chỉ có cái Không mà thôi. Cho nên, những người ở thế gian đang nhầm lẫn ở trong chỗ đó. Tranh chấp, ôm cái Có, mà cái Có nó biến thành Không lúc nào không hiểu. Lấy cái mắt phàm để nhận định sự việc đó. Cho nên nặng trước vô cùng. Tạo sự tranh chấp, sân si; bất minh. Cho nên, đã khổ còn cộng thêm cái khổ nữa; làm sao tiến hóa? Đạo nào nói, “Tôi cũng thích, tôi cũng tu. Nhưng mà chính tâm tôi không chịu tu; tôi không chịu hành; tôi còn nuôi dưỡng tự ái, không dẹp bỏ cái vách tường đó!”

Cho nên, chúng ta là người Vô Vi, hướng về Đền, thì cái lễ giáo thế gian không nghĩa lý gì. Bất cứ trường hợp nào chúng ta cũng có thể ứng dụng được: “Nhập phương tùy tục;” ở đâu chúng ta cũng hiểu được; vì thiên liêng nào xuống, chúng ta cũng có quyền quỳ lạy, vì tâm chúng ta tưởng Thượng Đế, tưởng Phật, hằng ngày, hằng giờ, hằng đêm; không có tưởng ma quỷ; thì chúng ta không sợ bị nhập. Có nhiều người tu Vô Vi lợi dụng, nói rằng “Tôi tu để tôi có quyền năng không chế đối phương. Tôi tu để tôi làm giàu.” Những người đó là dễ bị ma nhập.

Cho nên, có luật công bằng; có luật Trời! Pháp của Trời, ai lợi dụng được? Lợi dụng là sẽ bị kẹt. Chúng ta hiểu điều này; chúng ta không làm điều đó. Chúng ta thực hành để đi tới. Hạnh hy sinh càng ngày càng cao: hy sinh cái tánh hư tật xấu, bỏ nó đi, không nuôi dưỡng nó, không cần thiết nó; thì chúng ta mới cảm

thấy sự thanh tịnh. Mà có sự thanh tịnh rồi mới thấy rằng “Đây là tôi đã được hồi sinh rõ ràng. Tôi sống trở lại với chính tôi. Tôi hiểu quyền năng của tôi. Tôi hiểu nhiệm vụ của tôi xuống thế gian để làm gì: để cứu độ. Cứu độ ai? Tâm lẫn thân của tôi trước, nhiên hậu mới ảnh hưởng chúng sanh. Tâm thân tôi, có tâm, có thân, mà hai cái không có hợp tác; có Hồn, có Vía, cũng không hợp tác nữa. Tại sao? Thiếu tịnh. Thiếu thanh tịnh, làm sao có sự hợp tác? Nó chỉ hướng ngoại mà thôi.

Cho nên, chúng ta muốn tiếp thu, muốn nhận luồng Điện từ nhiều kiếp của chúng ta đã có, thì chúng ta phải bỏ Động, tìm Tịnh. Gạt bỏ những sự động loạn của nội tâm trước, để nhận lãnh cái Thanh Quang đó, thì chúng ta ở cũng như đi, mà đi cũng như ở. Ngồi đây, nhưng không phải ngồi đây: không có sự mong muốn, thì lúc nào chúng ta cũng quy Không, nhẹ nhàng; và

chúng ta phân định rõ rệt: phải, trái, tà, chơn, rõ rệt trong nháy mắt. Không cần phải tìm vị sư nào. “Hoàn cảnh là ân sư,” nó thúc đẩy chúng ta chuyện này tới chuyện nọ. Ngày nay chúng ta có cơ hội thức tâm rồi; hiểu rồi: “Tại tôi.” Tại tôi, tại cái gì? “Tại cái tánh tôi. Tại cái tánh tôi nóng nảy, cái tánh tôi độc tài; cái tánh tôi ngu muội, tôi mới bị kẹt ở trong cái thế này.” Phải không? Kẹt rồi, chúng ta mới giải tỏa nó đi; rồi kỳ sau chúng ta không nuôi dưỡng cái tánh đó nữa.

Cho nên, còn Vô Vi đây, là tu mỗi đêm. Các bạn Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định; thì tối nay bạn nhẹ, thì mai có thử thách rồi. Nó rút ngắn thì giờ cho các bạn, kêu bằng “Tu tắt.” Tối nay bạn thanh tịnh, thì mai bạn phải chuốc lấy sự động loạn, để thử thách cái thanh tịnh còn lưu trữ trong tâm, hay là không? Tức khắc có cuộc thi! Cho nên, các bạn cố gắng giữ đó mà tu. Trong một năm thì nó tiến hóa rất nhanh; mà trở

ngại rất nhiều. Sau trở ngại là các bạn mới có cơ hội nuôi dưỡng dũng chí thanh tịnh của các bạn.

Rốt cuộc các bạn phải thanh tịnh. Giữa hai vợ chồng, gây lộn, rồi các bạn thế nào? Rốt cuộc cũng thanh tịnh và tha thứ và thương yêu! Các bạn thấy rõ ràng. Cái quyền năng đó các bạn có thường trực trong tâm, mà không sử dụng. Đường đó là đường đi tới từ bi, và thực hiện từ bi! Mà không bao giờ chịu dùng! Hỏi chớ, chúng ta còn chê ai là “tà” nữa? Chính ta là “tà” rồi; ta là ma quỷ rồi! Không thấu đáo cái sự thông minh sẵn có của chính mình, và không sử dụng quyền năng sẵn có của chính mình, là chúng ta là tà ma rồi! Còn trách ai, và sợ ai nữa? Sợ ma xâm chiếm? Chính ta là ma rồi! Cho nên, chúng ta tu; thức giác, tu, và bỏ. Từ ma tiến về thanh tịnh; là Thánh giới rồi, rồi Tiên giới, rồi Phật giới. Đường đi thăng thang!

Nhung mà chỉ do sự dầy công của hành giả mà thôi. Còn không chịu dầy công, làm sao có? Có phải bánh trái đâu đem cho các bạn? Không! Nó đến với các bạn trong sự thanh tịnh; và không bao giờ mất. Nếu các bạn tương đồng thanh tịnh, nhận lấy nó; không bao giờ mất! Cái đó là cái của đời đời bất diệt, mà không bao giờ mất. Hỏi chớ, “Của thì phải đô la in ra hình đô, này kia, kia nọ; mà Ông nói cái đó là của?” Nếu bạn là một người thanh tịnh, đứng giữa đường, với lời nói thanh tịnh, thật thà, ân cần, xây dựng cho mọi người; hỏi chớ, các bạn đâu có phải là người đói? Người ta còn cung phụng các bạn! Ở thế gian kiếm người ngay, không có. Trên núi thì có cây ngay; dưới thế gian không có người ngay. Mà các bạn sửa được cái tâm ngay ngắn, thật thà với chính bạn nữa, không còn lòng gạt bạn nữa, thì cái xã hội người ta quý bạn. Thiếu gì tiền của đang kiếm người hiền mà trao!

Mà bạn thực thi được thành ra một hiền nhân tại thế, là một của báu của nhân loại; quý hơn một hột xoàn! Mà các bạn lại cứ khen hột xoàn, mà quên tâm thức! Thấy đau khổ vô cùng. Cho nên, ngày hôm nay chúng ta buông bỏ hết, để tìm cái gì, để đào cái gì? Để đào cái hạt kim cương bất hoại trong nội tâm của chúng ta. Mọi người đều có của báu. Nếu chúng ta không có của báu, thì ông Phật không có nói là “Nhân nhân giai thành Phật;” Thượng Đế không có giảng lâm nói rằng, “Cha là các con, các con là Cha.” Nói “Thượng Đế” là lớn rồi, nhưng mà Ngài cũng phải nhìn nhận, “Các con là Ta đó! Các con khổ, là Ta khổ. Các con sung sướng, là Ta sung sướng.” Thấy rõ không? Đó, Bề Trên đâu có độc tài? Bề Trên thương yêu. Còn các cấp ở thế gian, cha mẹ, đâu có độc tài? Thương yêu. Nhưng mà các con không hiểu. Vì đường lối chỉ dẫn, dẫn tiến tâm linh của các con, thì Cha phải bắt buộc phải nghiêm nghị như vậy. Nhưng mà chúng

sanh không hiểu.

Cho nên, chúng ta người tu, hiểu. Hiểu rồi, chúng ta mới cảm thấy thương yêu cha mẹ chúng ta. Hiếu trước hết; có hiếu mới có nhân đạo. Con người không có hiếu, làm gì có nhân đạo? Mà nhân đạo không có, làm sao có Thiên đạo? Chữ “Hiếu” trên hết. Bất cứ ở chế độ nào, phân tán cho cách mấy đi nữa, cái tình yêu cha con, nó vẫn còn; tình yêu quê hương xứ sở, nó vẫn còn; nó yêu quốc hồn, rồi nó mới biết yêu Đại Hồn. Cái tình yêu đó lúc nào cũng sống động bất cứ ở chế độ nào ở thế gian này. Bỏ tình yêu cha mẹ, thì phải có tình yêu quốc hồn, Đại Hồn, rồi tiến tới Đại Hồn. Đó. Thì chứng minh chúng ta là một điểm Linh Quang tại thế: đầy đủ phương tiện để xây dựng trong chương trình tiến hóa. Nhưng mà tạo sự mê si, cho nên nó què quặt tâm thức, và không đi đến đâu; rồi nó biến thành mê và chấp mà thôi. Cho nên, chúng ta có cái Pháp,

để đi tới trung dung thực tiễn, khai mở tâm lành sẵn có của chính mình; nhiên hậu mới đón nhận Thanh Quang Điện Lành của Bề Trên, thường độ chúng ta chớ không phải là đợi lúc cầu mới có.

Cho nên, người tu Vô Vi mỗi đêm Thiền, tưởng đến Quan Thế Âm Bồ Tát, tưởng đến Đấng Cha Lành, tưởng tới sự Di Thiện Tồi Lạc. Đó. Thì chúng ta tu đây để làm gì, hướng về gì? Hướng về thiện nghiệp; rõ ràng. Các bạn đang thực hành để hướng về thiện nghiệp. Thiện nghiệp, rồi đi đâu? Trở về với sự chơn giác. Sự chơn giác, rồi đâu? Đi trở về Nguồn Cội. Chớ đâu có bị kẹt nữa! Nó mở từ giai đoạn một cho các bạn. Rồi chúng ta mở rồi, chúng ta mới chấp nhận cái nghiệp: chính ta làm thì ta phải chịu; đâu có đổ thừa ai, đâu có trách móc ai! Chính mình ngu muội thì mình phải chịu, mình phải chuốc lấy mà thôi. Cho nên, cái sự tu học là quý nhất. Cho nên, các bạn càng ngày

càng lớn rồi, thấy rồi: “Bây giờ tôi làm sao để tôi đền tội? Tôi bất hiếu đối với cha tôi, tôi bất hiếu đối với mẹ tôi, bất nghĩa đối với chồng tôi; bây giờ phải làm sao? Tôi chỉ có tu mới giải quyết được.” Cho nên, cần thiết sự tu. Tu, không phải cạo tóc đầu! Cạo tóc tâm các bạn đi! Cái sự tranh chấp trong nội tâm, cạo tóc đi; dơ dáy, chứa bụi bậm! Không nuôi dưỡng cái tinh thần đó; nhưng mà nuôi dưỡng cái tinh thần xây dựng, mới đạt tới sự phá mê phá chấp, trở nên một nhân hiền tại thế; nó mới biết sử dụng cái quyền năng tha thứ và thương yêu của chính nó.

Cho nên, chúng ta có duyên lành, trở về đây, hội tụ lẫn nhau, bàn bạc, học thêm; kẻ lớn, người nhỏ, để thấy rõ rồi: đường đi chỉ có một. Đi xuống thì chúng ta đã đi mấy chục năm rồi. Bây giờ chỉ có lo đi lên mà thôi. Các bạn cứ việc lên ngay trung tim bộ đầu, đó. Đó là cái Mật Pháp, trung tim bộ đầu. Các bạn cứ việc nhớ

đó mà đi, nhớ đó mà tiến, nhớ đó mà giải, nhớ đó mà đạt! Chớ không còn trì trệ hưởng ngoại nữa. Không có “Đạo này, đạo nọ” nữa! Chỉ có một đạo Trời là lớn nhất thôi: tưởng Chúa, thì Chúa trên đó; tưởng Thượng Đế, thì Thượng Đế đó; tưởng Phật, thì Phật đó. Không có lâu. Chúng ta tưởng là đi xe, đi cộ, khó khăn? Đi bằng tâm thức, Chơn Điện; nháy mắt là tới nơi rồi! Cho nên, nhiều khi các bạn tu tới thanh nhẹ rồi, các bạn nói chuyện thao thao bất tuyệt. Cái đó là các bạn đã tới từng số đó mới nói được những cái ngôn ngữ đó; mới có sự thông minh đó, có trình độ đó. Nếu các bạn không tới đó, không có.

Cho nên, ngồi đây, một đám đông, nhưng mà mỗi người một trình độ khác nhau: không mua được, không bán, không san sẻ được. Mà có khi tôi nói một lời, họ hiểu, họ hiểu xa lắm: họ hiểu từ bao nhiêu kiếp của họ đã ngộ tôi. Mà có người không hiểu, nghe không biết

cái gì, dịch sai, rồi làm sai; cũng có nữa. Cho nên, mỗi trình độ khác. Nhưng mà đến đây, tại sao không phân trình độ; bất cứ trình độ nào cũng được? Vì Điện mà thôi. Điện chỉ ban, chia cho tất cả các tầng lớp; cũng như mặt trời, hay là cái đèn, chiếu cho tất cả mọi người, một lượt. Nhưng mà mỗi người cảm giác khác nhau, và thực hành khác nhau; không có giống nhau. Cho nên, cái khóa tâm linh là tất cả đều có quyền dự, học; kẻ mới tu hay là người đã tu, cũng được học. Rồi nó về, thức tâm theo trình độ của nó; chớ không có bắt buộc như cái trường học ở thế gian. Cũng đồng nghe, đồng nhận, nhưng mà mỗi người một cái thức khác nhau.

Cho nên Bề Trên “làm một việc cho tất cả mọi việc” là vậy. Chớ nếu Càn Khôn Vũ Trụ mà đòi nhiều người, làm nhiều việc, lộn xộn, tranh cãi cũng như ở thế gian. Ở thế gian, trì trệ: nhiều người mà

không hợp được một cái ý lành; rồi đâm ra tan vỡ mà thôi. Còn Bề Trên, không. Mọi người đều có trình độ thanh nhẹ hướng thượng hết: chung xây dựng một đường lối. Cho nên, ngày hôm nay các bạn bước về Thiên Viện đây, là chúng ta đã chung một đường lối. Nói rằng “Xây dựng cơ đồ tâm linh của Thượng Đế,” thì mọi người hướng về đó và đóng góp, ngày nay mới có một căn nhà, ngòi đây, để đàm đạo về tâm linh. Mà kỳ thật chúng ta đã hướng thượng rồi, và tiếp tục hướng thượng và khai mở tới vô cùng, để chúng ta có nơi lớn rộng hơn, để chứa nhiều anh em tử muội của chúng ta đồng học, đồng tiến, đồng xây dựng, bàn bạc trong tâm thức của chính mỗi hành giả.

Cho nên, các bạn về đây để học, và có cơ hội diện kiến với nhau, trao đổi tâm thức; để mở những cái tầng số, mở những cái khuyết mà chính ta đã và đang bị kẹt: cái khuyết cống cao ngạo mạn; nhiều lắm; mở

nó đi, liệng nó đi; để cho nó tiến tới cái chữ Hòa. Tất cả chúng ta phải hòa làm một, vì chúng ta tu về Điện Giới; không phải tu bằng thủ tục, ăn mặc, bên ngoài; không có chuyện đó nữa. Tu về Điện giới, đồng một tâm thức, để khai triển tới vô cùng: trở về Nguồn Cội sẵn có của chính chúng ta. Không còn sự mê chấp trần gian; không còn sự thi thố bàn cãi một cách vô lý nữa.

Giữa con người và con người, không tin cậy nhau, không có làm việc được. Ông Trời tin cậy chúng ta mới cho chúng ta xuống lâm trần, để xây dựng cái mặt đất càng ngày càng tốt hơn. Giữa huynh đệ, huynh đệ, không tin cậy với nhau, làm sao làm việc? Cho nên, bất cứ tôn giáo nào cũng xây dựng đức tin. Chúng ta tin nơi Chúa, phải trọn lòng tin, dâng tất cả tâm hồn chúng ta về Chúa. Tin Thượng Đế cũng vậy; tin Phật cũng vậy. Tại sao? Vì những vị đó đã giải nghiệp và đạt Pháp, thức tâm. Chúng ta nên tin những vị đó. Còn

những người mà thừa kế Ngài mà làm việc cho Ngài, mà lợi dụng chúng ta, thì những người đó nó sẽ bị tội; chắc chắn; có Luật Trời. Chúng ta không còn ngại nghi nữa chúng ta mới tu được. Còn ngại nghi việc này, việc kia, việc nọ, không bao giờ tu được. Một lòng tôi tin Chúa, là tin Chúa; bất chấp những chuyện gì ở bên ngoài. Một lòng tôi tin Thượng Đế, là tin Thượng Đế; không có cái gì thay đổi. Thì nghiệp tâm cũng được giải, mà tất cả công việc cơ đồ vật chất đều phát triển và không có bị kẹt. Chúng sanh bị thất bại là chưa làm đã nghi lẫn nhau, chia rẽ lẫn nhau, và không bao giờ tiến. Mà rốt cuộc nó cũng phải làm. Vậy chớ, mất thời giờ làm cái gì? Làm, nghĩ, những cái chuyện không cần thiết để làm gì?

Chúng ta phải buông bỏ tất cả những chuyện không cần thiết; và chúng ta đồng một con tim, một khối óc, để tưởng Thượng Đế, xây dựng những

ơ đồ tốt đẹp, và ảnh hưởng vạn linh tại thế. Vạn linh đang khổ, đang bị sự chia rẽ bất minh: bất minh nó mới đi tới chia rẽ; mà minh bạch rồi, không có một sự chia rẽ; không có sự trói buộc lẫn nhau; mở và tiến! Cho nên, các bạn ngồi Thiên đây là Thượng, Trung, Hạ, đồng nhứt. Tin ai? Tin Chủ Nhân Ông; tin phần Hồn. Nếu không tin phần Hồn, thì phần Hồn chỉ làm Pháp Luân Thường Chuyển càng ngày càng nhiều, thì ở dưới đó nó phải lộn xộn một thời gian, rồi nó lập trật tự, rồi nó cũng phải hướng về Chủ Nhân Ông. Thấy chưa? Chúng ta, giữa con người và con người, không tin nhau? Thượng Đế sẽ cho: chia rẽ càng ngày càng trầm trọng, rồi bỏ xứ ra đi, lộn xộn; con lạc cha, vợ lạc chồng. Là tại vì bất tín lẫn nhau mà thôi! Ngày nay, chúng ta tu rồi, chúng ta tin Trời, Phật; chắc chắn là phải có Trời, Phật! Mà muốn đạt được sự Trời, Phật thì phải có khổ hạnh. Mà mọi người chúng ta đang khổ hạnh; đâu có phải sung sướng? Những người Tu

Vô Vi đâu có sung sướng. Tâm thức lúc nào cũng cầu tiến và khai mở, bất tín nghiệm với cái cơ tạng tâm tối này, và tiến tới sự sáng suốt, tín nhiệm sự sáng suốt, để tiến tới sự vô cùng sẵn có của tâm thức. Không còn trì trệ nữa.

Nửa đêm, họ ngủ; mình ngồi dậy. Tại sao lựa giờ đó? Giờ đó là giờ ly tâm; mà chúng ta bắt nó ngồi và tưởng niệm Bề Trên, thì nó cũng xuất phát; không nhiều thì ít, luồng điện nó được thừa tiếp, và mở trí cho nó. Cho nên, từ ngày các bạn chưa ngồi thiền được 1 giờ khuya, 12 giờ khuya, thì cái tâm trí khác; mà ngồi thiền được 12 giờ khuya trở đi, tâm trí nó càng ngày càng mở ròi; nó thanh tịnh. Nó thấy sự sai lầm của nó là mở ròi. Còn có nhiều người chưa thấy sự sai lầm của chính nó, tưởng nó là hay; là nó bị kẹt. Mà chúng ta đã thấy sự sai lầm của chính mình, là chúng ta đã mở ròi, một phần lớn ròi. Rốt cuộc ròi

các bạn chỉ vồn vện có nói rằng, “Chính tôi sai, chẳng có ai sai. Cả càn khôn vũ trụ đều tốt; mà chính có một mình tôi là xấu à” thì các bạn mới tiến. Người cầu tiến phải biết chê mình; người cầu tiến mà trọng lấy mình, giữ lấy tánh xấu của mình, thì đâu có tiến được? Lật ngược tình thế mà làm sao tiến được?

Cho nên, “Vô Vi” là việc lớn, chúng ta làm thành nhỏ đi; việc nhỏ, chúng ta làm thành không đi; thì tự nhiên nó nhẹ! Tu để hưởng cái nhàn hạ. Thanh Khí Điện của càn Khôn Vũ Trụ để đưa vào lỗ mũi các bạn; phải nhàn hạ, nhẹ nhàng không? Các bạn đang sống với cái gì? Sống với Thanh Khí Điện của Càn Khôn Vũ Trụ, chớ các bạn đâu sống với cái bánh, cái trái, đâu? Không có Dưỡng Thanh Khí, đâu có sản xuất được cái bánh, cái trái ? Các bạn đang ăn Dưỡng Thanh Khí, mà cái tánh không nhẹ bằng Dưỡng Thanh Khí! Cái tánh còn chấp nhứt, đố kỵ, ty hiềm, thì làm sao mà mở được? Ăn

của Trời, mà không làm giống Ông Trời! Tội chưa? Cho nên, chúng ta hiểu cái này, chúng ta ngồi Thiền, chúng ta lại thích chuyện nhẹ; thậm chí các bạn, nhiều khi, “Tôi ăn một ngày một buổi, tôi thấy tôi nhẹ rồi; ăn ngày ba buổi, tôi thấy tôi mệt! Buổi tối, ăn ít, rồi tôi thiền, tôi thấy tôi nhẹ nhàng. Tôi bỏ đi; tôi bỏ vật chất, tôi bỏ sự lôi cuốn của vật chất, để tôi trở về với Thanh Khí Điện; rốt cuộc tôi mới cảm thức được: tôi ăn Thanh Khí Điện mà! “Thanh Khí Điện hóa sanh vạn vật,” chớ đâu có “Vạn vật sanh Thanh Khí Điện” được? Tôi ăn cái đó, tôi mới được tiến; thì tôi phải giữ cái sự sáng suốt của khối óc của tôi, tôi mới mở được!” Khi mà mở khối óc, mở bộ đầu được rồi, nó hòa với Thanh Điện ở Bên Trên, nó mới biết giá trị của Tiên, Phật.

Tiên, Phật đã hành khổ như nó; còn khổ gấp triệu lần hơn nó nữa, ngày nay mới được làm một vị

Phật! Bao nhiêu kiếp lăn lộn ở trần gian: làm cây, làm cỏ, làm đủ thứ sạn cát, đủ thứ; mới thực hiện được cái tâm Bồ Tát: cho họ ăn, họ chửi; cho họ ăn, họ đập; cho họ ăn, họ chà! Kể như Thượng Đế bây giờ giáng lâm xuống thế gian cũng bị chửi hằng ngày, “Đồ tà, đồ giả!” Chửi luôn luôn! Nhưng mà Ngài xuống đây để làm gì? Xuống để rước cái trược của chúng sanh! Mới kêu bằng “Cứu khổ, ban vui.” Ông Thượng Đế giáng lâm xuống thế gian là rước trược; Ông Phật giáng lâm xuống thế gian, rước trược; Chúa giáng lâm xuống thế gian, rước trược! Để cứu độ quần sanh! Chớ thế gian đâu có cái gì? Thế gian có cái gì mà cho Chúa được? Chỉ cho có cái trược không à! Sự gánh khổ vô cùng của Đấng Tối Cao, hướng độ chúng sanh, mà chúng sanh vẫn quên đi! Hằng ngày lo cho nó, dưỡng Thanh Khí giúp cho nó; nó ăn, nó đi chơi, rồi nó chửi ngược Đấng Cha Lành. Khổ vô cùng!

Cho nên, những vị thiêng liêng xuống, chỉ biết khóc. Khóc để giải tâm thức của các con Ngài, để cho nó đừng mê muội. Khóc cho nó nhẹ nhàng; khóc cho nó mở trí ra, để nó thấy nó là ai, và Cha nó là ai? Nhưng mà hai là một! Khi mà nó cảm thức nó đang gánh khổ, nó thật sự gánh khổ: nó ôm xác phàm là nó đang gánh khổ rồi; nó bây giờ vẫn tình trạng ở địa ngục, chớ nó chưa thoát khỏi! Lấy cái gì chứng minh mọi người đang ở địa ngục? Cái xác là cái gông cùm, nhốt cái hồn; rồi tạo nghiệp vợ, chồng, con cái; đó là phải còng không? Xiềng nữa chớ, nói còng! Đi đâu cũng không được; đứng cũng không yên, ngồi cũng không yên; bị giam mà không hay; tưởng là “Tôi là giải thoát rồi, tôi khỏi địa ngục rồi! Tôi sợ lắm, tôi không về địa ngục!” Kỳ thật, đang ở địa ngục; địa ngục trần gian! Sướng chỗ nào? Các bạn, mấy chục tuổi rồi, sướng chỗ nào? Tất cả: miếng ăn, giấc ngủ, đều ràng buộc các bạn; không có được thoải mái.

Cho nên, khi các bạn tu rồi, các bạn thấy, “Tôi xuất ra, được nhẹ. Nhắm mắt; như ý: tôi muốn cái đó, nó phải có cái đó; tức khắc!” Mới thấy là cái Điền là nhẹ; cái xác là nặng. Mà chúng ta đang ngự ở trong cái khám này, mà không hiểu. Cho nên, khi các bạn hiểu đạo rồi, tiến về con đường minh triết, hoà cảm với cả Càn Khôn Vũ Trụ, mở tâm, mở trí, mở Ngũ Tạng như Kinh A Di Đà phân giải cho các bạn từ ly từ tỳ, từ lỗ chân lông. Thì các bạn biến cái thể xác này thành Xá Vệ Quốc, Chủ Nhơn Ông của một Tiểu Thiên Địa, có đầy đủ quyền năng, cai quản, trật tự, lập hiến, có hiến pháp! Không thiếu cái gì hết!

Chỉ có tu mới trở về với chính mình được. Tu, tu, mới tìm hiểu cái cơ năng sẵn có của chính mình; rồi tạo lập, trở về đó, mới có chỗ ở. Không có tái lập, không được. Không có tái lập Thanh Điền, làm sao các bạn về Điền Giới ở được? Cho nên, các bạn tu đây

là tái lập Thanh Điền. Pháp Luân Thường Chuyển nay một chút, mai một chút, gom này, gom kia, gom nọ; nó thành ra Điền tâm, nó mở huệ Tâm các bạn, huệ Can, huệ Phế, huệ Tỳ, huệ Thận; nó mở hết. Thì các bạn mới thấy rằng “Ngũ Uẩn giai Không.” Bộ đầu các bạn, đại diện cho Ngũ Tạng, thì nó nhẹ nhàng rồi, lúc đó các bạn không còn bộ đầu nữa; thì các bạn ở đâu? Hòa với Đại Vũ Trụ! Từ Đại Vũ Trụ, Đại Thiên Thế Giới, các bạn mới về Trung Thiên Thế Giới. Các bạn thấy chưa? Cho nên, phải là một kỳ công xây dựng cho chính mình, một kỳ công khám phá sở năng trong bản thể này. Sử dụng nó: Phật trong ta, Chúa trong ta, tất cả là trong tâm các bạn mà thôi; địa Ngục cũng trong tâm các bạn.

Mà ngày hôm nay chúng ta bị giam hãm. Đó; nhiều người sanh con, sanh cháu, này kia, kia nọ; đi đâu cũng không được; xiềng xích nó cột, không có đi đâu được.

Nợ nần nó réo, không đi đâu được hết! Chớ đừng có tưởng “Ồ đây tôi tự do!” Không tự do! Cả thế giới nói, “Chế độ Huê Kỳ là chế độ tự do, một trăm phần trăm.” Thật; nhưng mà bắt buộc một trăm phần trăm! Các bạn mua cái nhà, thiếu nợ mấy chục năm; mua cái xe, thiếu nợ; cái gì cũng thiếu nợ hết! Càng ngày càng buộc, càng ràng buộc các bạn. Làm sao thoát khỏi cái cảnh tù này? Chỉ có tu thôi! Nghiên cứu cho kỹ đi; nếm cho kỹ đi; thực hành cho kỹ đi! Đó! Nhiều người nói, “Chu choa, tôi mới qua đây, tôi có mười ngàn đô la là tôi sướng như tiên!” Có mười ngàn đô la, rồi đổ nợ! Mười ngàn đô la, down mua một cái nhà, mất hết hai chục năm nợ nần rồi; hai mươi lăm năm, ba mươi lăm năm; buộc mình! Tại sao bị buộc? Vì tham! Có cái tham thôi à! Còn lo tu á, nó đâu có sai phí nhiều! Nó ăn cực, ăn khổ, một ngày hai buổi; nhưng mà không bao giờ nó thiếu của ai. Nó lại có thừa cho thiên hạ. Vì nó thấy rõ rằng mọi người như vậy á, thì thế gian

là Thiên Đàng! Vật chất không có đòi nhiều, không có ràng buộc nhiều, không có đi đến chỗ chém giết, mưu lợi, mưu đồ; không có cái đó. Càng ngày càng thấy rõ. Tu rồi phải hướng thiện, mới thấy rõ hai chữ “Di Lạc: Di Thiện, Tới Lạc:” Tôi hướng thiện chừng nào, tôi thấy tôi sung sướng. Tôi giúp được người ta tôi thấy sung sướng, chớ không phải ăn, no sung sướng. Ăn no là bệnh nhiều; mà giúp được người ta là tôi khỏe mạnh; thấy rõ không?

Còn chúng ta tu ở đây, nó siêu hơn; về Đیễn mà! Các bạn ăn cơm, ăn thịt, ăn cái gì ăn; các bạn làm Pháp Luân Thường Chuyển thì nó phải quy về: Kim ra Kim, Mộc ra Mộc, Thủy ra Thủy, Thổ ra Thổ; rồi nó hội tụ thành một. “Tôi thấy cái thiện nghiệp nằm ở trên trung tim bộ đầu tôi, nhờ tôi tu. Thiện là ‘Thập thiện thập ác dĩ hòa bình’. Tôi toàn ngã hòa bình, thì tôi mới thấy rằng “Thiện.” Mà tôi làm cái gì mà được

như vậy? Tôi nhờ cái Pháp Luân Thường Chuyển. Pháp Luân Thường Chuyển, do đâu? Do khí Trời đem xuống, lập lại sự quân bình trong nội tạng của chính tôi.” Thấy không? Đó. Rồi trung tim bộ đầu tôi mở, cái Điện nó rút, nó mới hoà với cả Thanh Khí của cả Càn Khôn Vũ Trụ. Hỏi, Càn Khôn Vũ Trụ có Pháp Luân không? Có chớ! Pháp Luân Thường Chuyển vĩ đại của Càn Khôn Vũ Trụ nó rút cái Pháp Luân Thường Chuyển của tôi. Tôi làm Pháp Luân Thường Chuyển, trung tim bộ đầu tôi trụ rồi, cái bên kia nó cũng chạy vòng xuống, nó rút tôi lên!

Cho nên, nhiều bạn ngồi ở đây, nhắm mắt, thấy nó rút, nó rút, nó rút trên bộ đầu. Ai rút? Cái Pháp Luân Thường Chuyển Càn Khôn Vũ Trụ nó rút. Của ai? Của Diêu Trì Kim Mẫu. Của ai? Của Thượng Đế; nó rút: Ngài không cho ngừng nghỉ. Đó là cái Pháp đưa vong linh trở về Thượng Thiên Thế Giới. Mà nếu chúng

ta không hướng á, thì không ai làm sao rút. Cho nên, Trời Phật cũng nói, “Không tu, thì gặp Phật ở dưới Địa Ngục, cũng chỉ làm lơ mà thôi; gặp Thượng Đế, cũng vậy đó thôi. Mà chịu tu thì Thượng Đế xóa tội tức khắc, là rút đi về.”

Chúng ta có cái lỗ mũi sơ sơ vậy, mà làm Pháp Luân Thường Chuyển được, chúng ta còn rút được cái Hạ Thừa lên trên. Hồi trước, dâm dục, này kia, kia nọ; bây giờ chúng ta làm Pháp Luân Thường Chuyển, thét nó bớt rồi; không có nữa. Thì chúng ta đã cứu được cái phần đó đi lên trên, trụ đánh. Các bạn làm Pháp Luân Thường Chuyển, Nhâm, Đốc mạch nó mở, thì nó chạy vòng tròn như vậy, một vòng như vậy này; nó rút đi lên. Thì Ngũ Tạng các bạn, hồi trước sân, si, buồn, tủi, giận, hờn; bây giờ nó bớt rồi. Nhờ ai? Nhờ Chủ Nhân Ông cứu. Mà Chủ Nhân Ông, nhờ ai? Nhờ Thượng Đế; nhờ Thanh Khí Điện của Càn

Khôn Vũ Trụ giải tỏa sự tăm tối đó, và đưa nó đi lên. Rồi khi nó trụ đánh rồi, nhờ ai? Cũng nhờ Thanh Khí Điện: cái Pháp Luân Thường Chuyển, Chơn Giác, Thanh Quang của Thượng Đế, rút đi. Cho nên, Cha xuống kêu, “Tu đi con, tu gấp đi, đi về với Cha đi con!” Nhưng mà “Tui, mấy chục năm, làm sao tui về được? Tui không thấy về.” Nhưng mà Ngài dặn rằng, “Trung tim bộ đầu, hướng thượng đi! Có nguy hiểm, Cha sẽ cứu!” Thấy không?

Thì vòn vện, hồi nãy tới giờ chúng ta ngồi đây, cái thể xác gồ ghề mấy chục ký lô; cái gì đang nghe? Cái thức. Cái thức nó có chút xíu hà. Mà Ông Thượng Đế Ông chuyển một chút xíu là nó đi về trên kia rồi!

Cho nên, giữ tâm thanh tịnh hướng thiện, quân bình; thì khi mà chết, chúng ta ra đi, trở về chỗ gì? Quân bình, thanh nhẹ. Có một chút xíu mảnh khỏe đó là

tới nơi! Mà còn không chịu làm! Còn tranh luận; còn hơn thua, không chịu tu! Người truyền Pháp giảng bấy nhiêu, để nghe cho sướng thôi, mà nó không chịu hành!

Khi mà nó thức tâm, nhớ rằng, “Ta là người truyền Pháp, và ta phải hành như người truyền Pháp. Ta là Thượng Đế, ta phải hành như Thượng Đế. Ta là Phật, ta phải hành như Phật;” thì mới giải tỏa được sự phiền muộn sai quấy trong nội tâm. Tu là vậy. Chớ không phải tu là ngồi một đống, để chụp hình, nói “Tôi, bây giờ tôi tu, để chụp cái hình, coi ngộ!” Đâu có phải vậy! Tu là mở bên trong. Tu là hiểu được nguyên lý cả Càn Khôn Vũ Trụ; hiểu tất cả những sự kích động và phản động, nguyên do của mọi sự; mới kêu bằng, “Quán thông.”

Cho nên, các bạn được đại phước là tu ngay trong gia

đình; thế nào cũng có sự kích động. Mà trong sự kích động đó, và nhờ cái Pháp này, rồi nó nhin, nhin, nhin, nhin, nhin thét nó thấy xây dựng đức nhin nhục là cao cả. Nó càng nhin, càng thẳng, càng hiểu, càng mở, càng cứu được gia cang nó ổn định. Cho nên, tu tại gia nó mở trí vô cùng.

Hỏi, tại sao ngày hôm nay tôi lại có một cái chỗ để nói chuyện như thế này? Vì càng ngày càng đông, và một mình tôi không có thể chia cho mỗi người nói chuyện một người một chỗ. Nhưng mà cộng đồng chúng ta ngồi đây, chúng ta nói, và bàn bạc tùy theo trình độ hiểu biết, để tu tiến; nó có lợi hơn. Cho nên, vì vậy Thượng Đế mới chấp thuận và cho phép một cái chỗ nho nhỏ, để chúng ta cùng bàn bạc, để xây dựng, tiến hoá.

Nhưng mà hành giả phải về, hành; không phải nghe

xuôi, rồi bỏ đi. Là tại sao? Mượn mà không trả, đó. Cái tội đó, tội nặng lắm. Nghe mà không hành, đó là mượn và không trả. Tội đó nặng lắm. Phải cố gắng. Tu đi. Có lợi cho chính mình, và có lợi cho chúng sanh. Một truyền mười, mười truyền trăm, trăm truyền ngàn. Có lợi cho chúng sanh; không có hại. “Làm một việc cho tất cả mọi việc:” chúng ta chịu tu thì mọi người sẽ tu, vì hoàn cảnh của chúng ta là hoàn cảnh của tất cả; sự đau khổ của chúng ta là sự đau khổ của tất cả, mà chúng ta giải tỏa được, thì cái phần kỹ thuật đó sẽ đóng góp cho những người kế tiếp.

Cho nên, tu không phải là làm kiểu cọ ở bên ngoài. Tu là phải thực tình nghiên cứu ở bên trong, và giải tỏa ở bên trong; trong thực hành, chớ không phải dùng lý thuyết. “A, thấy ông đó ổng cắm khâu, ổng ngồi đó niệm Phật; mà cái tâm ổng càng ngày càng sáng. Vậy tôi thử, tôi cắm khâu, tôi niệm Phật; coi thế nào? Cứ

thử đi, tôi biết rồi. Đúng rồi. Tại sao tôi động? Tôi nói hơn, nói thua, mà tôi rước cái lý lẽ của người ta, và tôi bỏ phế tôi. Người kia nói hay; tôi nói, “Ồ, thì ông đó ông nói hay! Nhưng mà tôi, tôi chưa sử dụng” Ông hay ở đâu? Ông cũng nhờ cái cơ năng như tôi: cũng Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ như tôi; mà ông chịu tu, ông chịu lập lại quân bình, ông thấy điều đó. Còn tôi, không thấy!

Thì mọi người học, bắt chước, và làm y như vậy; hỏi, có lợi hay có hại cho quần sanh? Chắc chắn là có lợi! Mọi tâm tư đều cởi mở, mọi tâm tư đều sáng suốt, mọi tâm tư đều truyền cảm; mọi lời nói, hành động, đều truyền cảm; và để ảnh hưởng cho mọi người khác thực hành. Thì nhà, nhà được yên vui! Thiên đàng tại thế, ở đó! Do con người thôi! Mà con người không chịu làm, thì chừng nào mới được? Không chịu hy sinh cái tánh hư tật xấu, mà cứ bo bo ôm cái tánh

hư tật xấu; làm sao được? Hạnh hy sinh không có; gia cang làm sao ôn? “Tại sao gia đình tôi lộn xộn? Là vì cái tánh nóng của tôi. Bây giờ tôi bỏ đi, tôi hy sinh cái đó đi; thì tự nhiên gia cang tôi nó vui à. Tôi, hồi trước tôi lưu manh; mà tôi bây giờ tôi trở nên một thiện nơn, thì cả làng vui, cả xóm vui! Tôi, hồi trước tôi ăn cướp; mà tôi bỏ dao, tôi không làm ăn cướp nữa, tôi đi tu; thì, nghĩa là, cả nhân loại vui!”

Chúng ta đang làm cái gì đây? Chúng ta cũng lưu manh đủ thứ hết rồi! Giờ ta bỏ; để cho cửu huyền thất tổ vui: người chết, chết trước, mong con cái được tu, và hiếu tu. Mà ngày hôm nay chúng ta chịu tu, là cửu huyền thất tổ chúng ta vui mừng biết là bao nhiêu! Thử nghĩ, chúng ta chết rồi, chúng ta nhìn lại, con cái mà nó ăn rồi nó đi chơi; buồn biết là bao nhiêu! Mình biết, nó mấy chục năm nữa nó phải chết, nhưng mà nó không chịu tu, nó không chịu lập phần hồn của nó,

nó không chịu lo cho tâm trạng của nó; cũng như là gia cang của nó, bỏ phế, rác rến không à; mình buồn không? Nó chịu tu là nó lập lại trật tự cho chính nó, sạch sẽ cho chính nó, cởi mở cho chính nó; mình vui, “Con tôi có căn nhà đẹp!” Chúng ta có thể xác là có căn nhà; mà không chịu lo, thì cái căn nhà này nó tối tăm rồi; dòm vô nó tịch mịch, buồn ghê lắm, không có phát triển. Người đạo, dòm vô, thấy buồn. Cha mẹ còn buồn hơn nữa! Ngày hôm nay chúng ta cố gắng tu để cho cha mẹ vui. Những người quá vãng thấy rằng “Trước kia tôi còn sống, tôi thấy thằng này chắc suốt một kiếp này nó không bao giờ phá triển, và nó sẽ hư thêm, nó sẽ bị đọa địa ngục!” Nhưng mà ngày nay nó khỏi đọa Địa Ngục! Mừng biết là bao nhiêu!

Cho nên, cái tu không hại; chỉ có lợi cho hành giả mà thôi. Nhưng mà nhiều người còn động loạn, chê tu, và chửi người tu là “Ngu.” Nhưng mà, ngược lại, không

hiểu rằng “Chúng ta chửi người là chính mình chửi mình.” Phải hiểu cái câu đó. Thì một ngày nào, thanh tịnh rồi, mới ăn năn sám hối; thì Trời Phật cũng giúp hà! Cho nên, không dọn được tâm, không lập lại trật tự cho chính mình, dù có nghe cái đạo nào rồi cũng rốt cuộc mình cũng là người động thôi. Cái Nhân đạo chưa có hòa, Thiên đạo không có chứng. Vì thế, chúng ta tu cái Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp này là “Đời đạo song tu,” để trở về với chính mình, làm cho gia cang mình ổn định; rồi nhiên hậu mới biết Trời, Phật. Lúc đó chúng ta mới quỳ bái Trời, Phật và tiến thẳng lên, về phần Hồn. Cho nên, “Đời đạo song tu” là vậy.

Chúng ta về đây, vui, được chiêm ngưỡng phần Hồn, và thấy giá trị của chính mình; và chính chúng ta có khả năng xây dựng Đời, Đạo; chớ không phải đợi ai xây dựng. Học rất nhiều; bài vở tràn đầy;

bây giờ thì cầm khẩu đi, để đọc lại những cuốn sách chúng ta đã viết trong tâm. Làm sao đọc cuốn đó được? Hành động chúng ta đã ghi chép rồi: từ nhỏ đến lớn làm cái gì, mà bây giờ quên hết rồi? Bây giờ thực hành đi. Thanh tịnh rồi mới thấy hết, thấy trở lộn lại: từ lúc mấy tuổi làm cái gì, có hết! Mà nếu cứ nói chọt chọt, choẹt choẹt, là đóng cửa rồi à, không có coi sách! Sách mình viết, mà chưa bao giờ đọc lại! Các bạn đã viết nhiều sách rồi. Không có chỗ chứa! Cái quá khứ các bạn, biết bao nhiêu sách vở rồi: hành động các bạn là sách vở. Không có chỗ chứa! Mà về, chỉ có thanh tịnh thì đọc một lúc. Mà đọc được cái quá khứ xa rồi, ta mới quyết định cho tương lai. Cái đó mới thấy rằng cái cảnh luân hồi: khi mà thấy được cái quá khứ rồi, thì chúng ta quyết định cho tương lai, không có chịu luân hồi nữa. Thì mới thấy cả một khả năng của con người là thế nào.

Cho nên, Thượng Đế giáng lâm xuống, mới nhìn nhận rằng, “Con là điểm Linh Quang của Cha” Nó mạnh mẽ vô cùng, mà chưa biết sử dụng. Từ ngày Thượng Đế giáng lâm xuống thế gian, sách vở đọc sơ vầy rồi cất thôi. Chớ không có chịu nghiên cứu sâu xuống, chính Ngài đã nói chuyện với ta đây. Và chính ta là người đại diện Ngài, mà chưa chịu đọc, mà chưa chịu sử dụng cái quyền đó. Cho nên cứ tạo kẹt, sân si, buồn tủi; không có lối thoát. Bây giờ chúng ta hiểu rồi, chúng ta, mọi người có lối thoát rồi: thấy Thượng Đế là ta. Ngài mới nhìn nhận, “Các con của ta.” Kêu bằng “Cha.” Thì Cha con, một thứ chớ gì?

Bây giờ Thượng Đế này còn ngu quá, đáng trách, tự mình trách; và tự mình sửa, tự mình xây dựng. Mở cửa cho nó rộng ra: mắt, mũi, tai, miệng, bốn cánh cửa này phải mở rộng ra; và hướng thượng để thấy rõ mọi cơ năng của cả Càn Khôn Vũ Trụ; chớ không

dụng sự ích kỷ eo hẹp nữa; cô đọng trong cái tình dục u ơ và nóng tạnh, không có sai được. Bỏ nó đi, dẹp nó đi; để tiến trong cái sự nhàn hạ; mới là người tu.

Chớ không phải ngồi một đống đó tu! Chúng ta phải cảm thức mọi sự việc! Cái lá cũng đang nói chuyện với chúng ta; cái hoa cây cũng đang nói chuyện với chúng ta; cái cây cũng đang nói chuyện với chúng ta. Nào có nghe được đâu? Vì động; vì không mở; khinh thường nó là vật vô tri! Nhưng mà nó cũng giữ định luật Hóa Hóa, Sanh Sanh như ta; đời đời, kiếp kiếp. Máy chục năm giáng lâm xuống thế gian, đâu có nghe cái cây thông diệt giống đâu? Còn cây thông hoài à; thấy không? Cái cây gì, cái bông gì, còn hoài! Máy chục năm; thấy còn hoài! Con ruồi, con muỗi, còn hoài à; thấy rõ không? Thấy rõ cái cộng đồng vạn linh của Càn Khôn Vũ Trụ là một; thấy rõ chưa? Chớ chúng ta đâm ra kỳ thị, “Đồ, vật vô tri!” muốn giết,

giết; muốn hại, hại. Để bảo vệ cái gì? Để bảo vệ cái ngu xuẩn thiếu hòa đồng của chính mình. Cho nên, càng ngày càng ngu, không hiểu đạo, là ở chỗ đó.

Còn tu rồi, càng ngày càng thương yêu. Thấy một Chột cát mà chúng ta đang đạp ở đây đó, chúng ta cũng thấy huynh đệ của chúng ta; thương y êu. Buổi ăn, chúng ta niệm Phật mới thấy thương yêu: thấy vạn linh đang bị tội nặng mới, “Thụ trăm bá đao” bị chém giết, và trả thù, qua cái miệng của Tiểu Thiên Địa này. Là tại sao? Phải quy định trả thù bằng cái miệng này, bằng hàm răng này, nhai, nghiền, ngấm, này kia, kia nọ, đủ chuyện hết; nghiền cho nát, rồi mới nuốt. Mà nó phải qua cái cơ thể này nó mới có cơ hội tiến hóa. Sau cái động loạn, sau cái đau đớn đó, nó phải được thưởng, thăng hoa qua cái Tiểu Thiên Địa này. Mà cái Tiểu Thiên Địa này hướng thượng, tu học; thì nó được hưởng cao. Mà cái Tiểu Thiên Địa này hướng hạ,

chém giết; thì nó phải luân hồi nhiều kiếp. Nó đã quy định Luật như vậy: Luật Trời! Tất cả chúng ta đang sống trong Luật Trời. Luật đời không có bao nhiêu; luật đời, vận động, có thể sửa được. Chớ luật Trời, vận động, sửa không có được! Thấy không?

Cho nên, chúng ta hiểu được: chúng ta đang sống với Luật Trời; thì càng nghĩ tới Ông Trời chừng nào, thì càng hiểu Luật chừng nấy. Hiểu Luật, thì không có phạm Luật. Mà khi không phạm Luật rồi đó, mới được nhàn hạ, sung sướng; kêu bằng “Tiên tại trần;” không có bị kẹt; lúc nào cũng vui; thấy ai cũng có nghiệp: thẳng thì gỡ cách này, thẳng thì gỡ cách kia. Thẳng thì gạt nó; gạt rồi, tự gạt; gạt rồi, láo nó, láo nó, nói láo; rồi gạt nó; càng ngày càng gạt nó. Nó ở trong cái thế kẹt. Nhưng mà chừng nào nó mới hết? Khi mà kẹt tới vô cùng rồi đó, nó mới sử dụng khả năng của nó. Mà khi nó sử dụng khả năng của nó, nó chỉ đi lên không,

chớ không được đi xuống: hết đường đi rồi; ở dưới hết đường đi rồi! Nói láo quá rồi, nó kẹt hết rồi; chỉ có đi lên! Cho nên, người ở thế gian lường gạt lấy nó rất nhiều! Ai cũng vậy; tự lường gạt, xảo trá lấy mình không à; mà không hay! Rồi đưa vô thế kẹt rồi, thì chỉ có con đường tu, hướng thượng, giải thoát; mới là có cách hồi sinh, và không có bị luân hồi nữa! Chỉ có tu mà thôi!

Cho nên, hôm nay được tái ngộ các bạn, và có một tiếng đồng hồ đàm đạo về “Đời đạo song tu,” Điền, Vật rõ rệt, để các bạn làm hành trang và trở về với tâm thức các bạn, để mà tự tu, tự tiến. Thành thật cảm ơn các bạn.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên